

odepřít, aniž by bylo možno v takovém výroku spatřovati porušení subjektivního práva dotyčného propuštěného úředníka. Je tedy i druhá námitka stížnosti bezdůvodná.

Č. 12.485.

Zaměstnanci veřejní: I když podle služební smlouvy byl státnímu zaměstnanci přiznán nárok na odpočivné (zaopatřovací) platy za podmínek platných pro pragmatikální státní úředníky (resp. jich pozůstalé), neplyne z toho ještě, že služební poměr tohoto zaměstnance k státu je povahy veřejnoprávní.

(Nález ze 7. září 1936 č. 14.351/36.)

Věc: Igor H. v Bratislavě proti rozh. presidia min. pro sjednocení zákonů a organizace správy v Praze ze 7. prosince 1933 o přeložení do výslužby.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Služební smlouvou z 3. ledna 1920, schválenou vládou Československé republiky, byl st-l ustanoven min. pro sjednocení zákonodárství a organizaci správy expertem pro záležitosti slovenské. Tato smlouva byla, opět se schválením vlády, v některých bodech změněna dopisem žal. úřadu ze 7. listopadu 1930.

Přípisem ze 7. prosince 1933 dalo žal. min. st-le se zřetelem ke služební smlouvě, s ním sjednané, dnem 31. prosince 1933 do trvalé výslužby a povolilo mu zároveň podle smlouvy a se zřetelem k předpisům platným pro odpočivné (zaopatřovací) požitky státních pragmatikálních úředníků od 1. ledna 1934 výslužné na dobu trvalé výslužby ve výši ročního platu ve služební smlouvě určeného.

Dříve nežli mohl soud přikročiti ke zkoumání důvodnosti stížnosti podané na toto rozhodnutí, musil především z úřední povinnosti (§ 4 zákona o ss) ujasnit si otázku své vlastní příslušnosti k řešení sporu, který stížnost na soud vznáší. Tu pak řídil se soud těmito úvahami:

Je nesporné mezi stranami, že základem služebního poměru st-lova ke státu je služební smlouva z 3. ledna 1920, pozměněná 7. listopadu 1930. Nebyl tedy služební poměr st-lův založen jednostranným správním aktem, jak je to charakteristické pro služební poměr veřejnoprávní. Ze služební smlouvy vyplývá, že požitky st-lovy určeny byly pevnou částkou zprvu 18.000 Kč, později 30.000 Kč ročně, bez vedlejších dalších emolumentů, nikoli tedy částkami, určenými v právních předpisech, upravujících platové poměry státních úředníků pragmatikálních, zejména v platovém zákoně č. 103/1926 Sb. a v zákonech a nařízeních jej doplňujících, resp. měnících. Služební poměr byl podle služební smlouvy za určitých předpokladů vypověditelný, nebyl tedy povahy trvalé, jako je tomu vzhledem ke služební pragmatice (zákon č. 15/1914 ř. z.) u zaměstnanců veřejnoprávních. Je sice pravda, že podle změny smlouvy ze 7. listopadu 1930 byl st-li přiznán nárok na odpočivné (zaopatřo-

vací) platy za podmínek platných pro pragmatikální státní úředníky, resp. jich pozůstalé. Avšak z tohoto ustanovení je patrné, že předpisy služební pragmatiky měly býti pouze směrnici pro postup úřadu v případě přeložení st-lova do trvalé výslužby a že neplatily na st-le přímo, neboť pensijní základnu tvoří roční smluvní plat a nikoli požitky zákonnými předpisy stanovené. Okolnost sama pak, že st-l měl nárok na odpočivné požitky, není znakem veřejnoprávního služebního poměru, když i v ryze soukromoprávních poměrech služebních jest institut výslužby a nároku na pensijní (zaopatřovací) požitky obecně znám. Konečně je ze služební smlouvy patrné, že st-li nebylo propůjčeno systemisované místo v určitém osobním stavu a v určité úřednické kategorii a že platový zákon — právě tak jako služební pragmatika — neměl platiti na jeho služební poměr, nýbrž že v určitých relacích mělo býti pouze postupováno u st-le podle předpisů platných pro státní úředníky pragmatikální.

Uvedené okolnosti nasvědčují nezvratně tomu, že st-l nebyl ve veřejnoprávním služebním poměru k státu, nýbrž že sjednána byla mezi ním a státem, zastoupeným žal. úřadem, soukromoprávní služební smlouva. Spory ze soukromoprávního poměru jsou však z příslušnosti nss vzhledem k ustanovení §§ 2 a 3 lit. a) zákona o ss vyloučeny.

Č. 12.486.

Zdravotnictví. — Řízení správní: * V mezích uvedených v § 29 nař. ministra orby č. 38.286/1896 R. T. č. 157/1896, vydaného k provedení zák. čl. XLVI:1895, je ponecháno úvaze úřadu, aby odborný posudek výzkumné stanice dal přezkoumati vrchnímu revisnímu sboru, úřad však není povinen tak učiniti jen proto, že strana posudek výzkumné stanice vzala v odpor.

(Nález z 8. září 1936 č. 14.297/36.)

Věc: Dr. František M. ve Velkém Harčáši proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 17. července 1933 o falšování mléka.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Policejní komisařství v Komárně jako policejní trestní soud I. stolice rozsudkem z 3. dubna 1933 uznalo st-le vinným přestupkem § 3 lit. c) zák. čl. XLVI:1895, jehož se dopustil tím, že 3. ledna 1933 nechal dovézt do Komárna za účelem prodeje mléko, které podle rozboru stát. výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě bylo falšováno přidáním asi 10% vody, tedy uváděl do oběhu falšované mléko. Odsouzen byl na základě § 3 zák. čl. XLVI:1895 s použitím § 21 zák. čl. XL:1879 k trestu 5denního uzamčení, přeměněnému na peněžitý trest 100 Kč, a k peněžitě pokutě 20 Kč, pro případ nedobytnosti na další jednodenní uzamčení, a k náhradě útrat řízení v částce 57.70 Kč jako poplatku za rozbor ve prospěch stát. výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě.